

Posats a pensar iniciatives, n'hi ha de pràctiques i de baix cost: per exemple, el reciclatge de llibres que, fa deu anys, l'entitat Papyrus efectua a Celrà, amb molt d'èxit. Locals *ad hoc* per fer-ho, n'hi ha. I gent disposada a col·laborar-hi, també. No té el volum descomunal de Leroy Merlin, d'estrena recent, però manté l'hel·lènic ideal de cenyir-se a l'escala humana.

Es flaira... | Convé reciclar moltes més coses si volem arribar vius al futur. Però amb lògica. No pas fent servir contenidors intel·ligents, com els que propugna l'Ajuntament gironí, i que ja han aixecat les suspicàcies dels usuaris. Perquè, per més que a l'Administració li encanti posar protocols per a tot, fixar unes dates rígides per dipositar les restes orgàniques és de mal fer entendre als bacteris que hi resideixen, i que solen comunicar via nasal la seva disconformitat. Tant de mal entendre com la distinció entre deixalles del mateix material però que, per motius econòmicoadministratius, van a un contenidor o altre segons si són considerades envasos o no. Els criteris de tria són d'una subtilitat tan bizantina que l'usuari, sobretot si és d'una certa edat, ja olora de lluny el problema i opta per aquell altre criteri tan castís de «para lo que me queda en el convento...». Vostès ja m'entenen.

Se sent... | Alguns companys periodistes (dels de veritat) que porten tota una vida a la ràdio afirmen que l'exposició al Museu d'Història dedicada a l'evolució d'aquest mitjà a la nostra ciutat és una mica esbiaixada. Destina una part molt important a Ràdio Girona, i només esmenta com de passada les emissores que van definir i impulsar l'eclosió de l'FM, la pluralitat i objectivitat en els informatius i, en defi-

nitiva, la revolució que les ones van viure a partir dels anys setanta: Ona Catalana, Onda Rambla, Onda Cero, la COM... Efectivament, no s'hi veuen per enlloc els noms de professionals com Diumé, Argerich, Cid, Carreras, Bernabé, Terradas, Requena, Juanola, Iglesias... I molts d'altres que eren i són la ben modulada veu de la ciutat. Que les emissores actuals pateixin de recentralització (com els bancs i caixes) és un signe dels temps, però el fet no n'excusa l'homenatge.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

Un documental | Banyoles va quedar commocionada pel reportatge sobre el mestre de l'escola La Vila emès per TV3. Els que tenim una edat sabíem que el mestre era el paradigma del concepte «la letra con sangre entra» i que amb el desig de treure el millor dels alumnes els espantava de manera profunda. Fa uns anys Meritxell Carpio, en un llibre, va destapar que, a més de violència, hi va haver abusos sexuals. Més enllà de la valentia de l'autora del llibre, em quedo amb dues frases dels testimonis («Ho sabien els altres mestres?», «Pagava la pena turmentar tantes generacions d'alumnes per ensenyar-los llengua castellana?») i amb un rebuig al títol del documental (*El monstre de Banyoles*) lligat amb la cançó del mateix nom de Toni Giménez. Em sembla una bestiesa lligar aquesta cançó infantil (on el monstre acaba essent vegetarià) amb l'experiència traumàtica de tantes persones. Suposo que qui ho va perpetrar va pen-

sar que era una bona idea transformar un mestre en un monstre per a infants (efectivament les alumnes el devien percebre així) i es devia sentir Stephen King escrivint *It*. El problema és que, com a documental, no pot embrutar amb brutes connotacions cap cançó infantil, com no tenia dret el mestre a embrutar la vida de les seves alumnes. La valentia de l'alumna i dels diferents testimonis es mereixien una sensibilitat i un rigor que, com diu la crítica de Mònica Planas al diari *Ara*, es troben a faltar.

Publicacions | La commemoració del centenari de l'edifici de l'Ajuntament de Serinyà va ser l'incentiu perquè Rosa Cortada escrigués i publicués l'estudi *L'orgull de tot un poble* i el conte per a nens *L'escola que estimem*, en què explica els esforços de la gent de Serinyà per tenir una escola en condicions a inicis del segle xx. *Reinici* és un conjunt de relats de Laura Geli en què mostra la seva experiència emocional durant el procés d'un trasplantament hepàtic. El llibre està editat en català i castellà i l'ha il·lustrat el seu germà, Jaume Geli. A l'abril, Xavier de Palau, músic que en el seu moment va treballar amb Michel Butor, va presentar el seu nou disc, *Els cavalls de Stenon*, juntament amb un treball videogràfic d'Anna Bahí i la novel·la de Joan Anton Abellán *El darrer clan. Els orígens*.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Blanes: els 700 anys de la parròquia | Està en ple auge la celebració del setè centenari de la parròquia de Santa Maria. Els actes ja van començar

>> La mostra sobre la ràdio a Girona, al Museu d'Història.

>> L'escola La Vila l'any 1958, poc després de ser inaugurada. (Autoria: JOSEP P. MATEU)